ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, -ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 16ης Φεβρουαρίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α' καὶ Ϛ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

50. *Λεξιγρίφος.*

Δύο γράμματ' ἂν ἑνώσῃς,
Μίαν πόλιν θὰ δηλώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδικῶν

51. *Στοιχειόγριφος*

Σὲ παληὰ βασιλοπούλα,
γράμμα ἑν' ἂν προστεθῇ,
κάτοικος ἐνδόξου χώρας,
παρευθὺς θὰ εὑρεθῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κυπριόπουλο

52. *Ἀναγραμματισμός.*

Ζῶον εἶμαι τῆς ἐρήμου,
πολὺ χρήσιμον ἐγώ·
μὴ μὲ ἀναγραμματίσῃς
γιατὶ ἀρχίζω νὰ... πηδῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

53. *Πυραμίς.*

+Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τ. Αἰγαίου.
+ =Ζῶον
+ =Πέρσης Βασιλεύς
+ =Ἔπαυλις βασιλική
****+**** =Κώμη τῆς Ἑλλάδος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βαοιλέως τῆς Ρώμης

54—57. *Μαγικὸν γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *μέγας, μέρος, κακός, κτῆμα.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χὰμ

58. *Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων*

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως:

Εὐσεβής, ἄνευ, βία, γῆρας, σύνολον, εὐγνώμων, ἀμαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου

59. *Μαγικὴ εἰκόνα ἄνευ εἰκόνος*

— Φθάνει πιά, φθάνει, ἔλεγεν ἡ μητέρα εἰς τὸν Τοτόν. Εἶπα στάσου! πάλι ἐπαράφαγες ἀπόψε.

— Μὰ τί, μαμμά, τί ἔφαγα;

Τί νὰ ἔφαγεν, ἀλήθεια; Ἡ μαμμὰ τὸ εἶπεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

60. *Ἀριθμητικὸν παίγνιον*

2 8 4 2 3

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν, ἀμεταβλήτων τὴν σειράν, νὰ παρεντεθῶσι τὰ ἑξῆς τέσσαρα σημεῖα: ,—, —, +, οὕτως ὥστε τὸ ἐξαγόμενον νὰ ἰσοῦται τῷ μηδενί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

61. *Φωνηεντόλιπον*

ρχ – στ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐτυχοῦς Ψαρᾶ

62. *Γρίφος Ἰνδικός*

α 4 (ἀντωνυμία), μ 2 (σύνδεσμος) 6 5 (οὐσιαστικόν), α 7 (οὐσιαστικόν), α 3 (ἀντωνυμία), δ 1 (σύνδεσμος), θ 3 (ὄνομα κύριον) κ 6 (ρῆμα).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 50-51

482. Ἀφρική (ἆ 1 φρίκη)—483. Ρῆμα - χρῆμα. — 484. Σοφία - σοφία. —485. Χλόη - γολή.

486.
Σ
ΜΙΑ
ΜΙΔΑΣ
ΣΙΔΗΡΟΣ
ΑΔΡΩΝ
ΣΟΝ
Σ

487. *Δεινὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ). —488. Μὲ τὸ *πηδάλιον* (πήδα, Λυών!) — 489. ΑΡΤΕΜΙΣ (ΆΡπα, ΈΤΕοκλῆς, ΣκλαΜΙΣ).—490 Ὁ σπείρων ἀνομίαν θερίζει ἄνεμον — 491. *Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν,* (ου δι-ξ-ἕλ-ξῃ θερος αἱ αυ τοῦ-μὶ-κρᾶ τόν).

492. Σοφοκλῆς (σοφῷ, κλεῖς). — 493. Κύλων-κύων.—494. Λύλος - ὕλος. —495 Ὁ Ὥρος, ἡ ὥρα.

496.
Ι
ΔΑΣ
ΑΙΣΩΝ
ΕΥΡΩΤΑΣ
ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ

497—499. 1. Ἡ παιδεία τοῖς ἀνθρώποις δεύτερος ἥλιος ἐστίν. 2. Καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι. 3. Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος αἰσχρόν. — 500 — 504. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ: *τόνος* (ἢ *νότος*), *τόπος* (ἢ *πότος*) *ταῦρος, ταχύς, τόμος.* — 505. ΣΟΛΩΝ (ΠοΣειδῶν, ΑἰΟλος, πόλος, πρΩρα, ΝἰΝος).—506. Ὀργὴ καὶ ἀσυνεσία πολλοὺς ἀπώλεσαν.—507. *Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως* (Η μὲ συ - δρῶ - μύτ' εἰς τὶς - διὰ πλα σὲ ὡς).

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1911, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταχρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλα στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Τῷ Γεωργίῳ Χρυσοπαίδῳ εὔχομαι τὸ νέον ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές.
Νικόλαος Ἀθ. Μάρκος *(ΙΒ', 22)*

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1912
Ὅλοι ψῆφον ἄσπρην *(ΙΒ', 23)*

Νέλκε, εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἀθῶα περιέργειά μου.
Ρωμαῖος. *(ΙΒ', 24)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 53.)

ΑΘΗΝΩΝ: Δ. Η. Παπαγιάννης, Γ. Ε. Σκεπασθιανός, Ἰωσὴφ Κ. Ἀτζιούς, Χρυσὸ Παγῶνι, Κ. Ι. Μελετόπουλος, Σκλάβα τῆς Ἠπείρου, Ἕλλη Ἐμ. Μέμιτσα, Μέλλων Ναυτόπαις, Χαρ. Σούλης, Κασσιανὴ Κουρούκλη, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Ἕλλη Α. Ἰωαννίδου, Κραυγὴ Νίκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Βασιλικὴ Οἰκονομοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εὐπραξία Δ. Ταγκοπούλου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀρματωλὸς τοῦ Πίνδου, Σταμ. Μπάτσης, Ἑλένη Ι. Οἰκονομίδου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωάν. Κ. Ἀναστασόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Δῆμκος.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ἥρωΐς τοῦ «21».
ΣΥΡΟΥ: Κλ. Θ. Πετροκοκκίνου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γεώργ. Β. Βαφειόπουλος, Παν. Ι. Βογιαντζόπουλος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἑλένη Κ. Στρούμζη, Ἔνδοξος Ἰωλκός.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Θεμιστ. Νάλτσας (2—3)
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Νησάκι τῶν Γιαννίνων (3), Ναταλία καὶ Ἀλεξάνδρα Γ. Καζαντζῆ (3).
ΚΑΡΡΟΥ: Ν. Σκιαδᾶς (3—4).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Α. Κ. Ἀράπης, Μαρίκα Φ. Δουκέλλη (3), Πάνος Φ. Δουκέλλης (3), Ἄλφα-Σβοῦσε (2-3), Θαλῆς.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἀλκιβιάδης Παπαδημητρίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΜΠΑΤΣΗΣ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΙΩΣΗΦ Κ. ΑΤΖΙΟΥΣ ὁδὸς Σόλωνος 94 ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ ἰης Ἰανουαρίου.

Πλεονάζει δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2218

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 7*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. *(Συνέχεια)*

— Δὲν φοβεῖσθε, κύριε μαρκήσιε, καμμίαν κακὴν διαχείρισιν; Ὁ υἱός σας μόλις εἶνε δεκαέξ ἐτῶν καὶ ἡ κόρη σας δεκατεσσάρων. Εἶνε πολὺ νέοι διὰ νὰ διευθύνουν μίαν περιουσίαν. Ἐὰν ἐδιορίζατε κανένα κηδεμόνα προσωρινόν, κανένα οἰκογενειακὸν σύμβουλον...

— Ὄχι, κύριε Λαλουέτ, ἐννοῶ ν' ἀφίσω εἰς τὰ παιδιὰ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὅλην τὴν εὐθύνην, διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὁ νοῦς των. Ἔλειψα πρὸ ὀλίγου δεκαπέντε ἡμέρας καὶ κατεγοητεύθην μὲ ὅσα ἔγειναν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, χωρὶς νὰ τὰ διατάξω καὶ χωρὶς κἂν νὰ τὰ ὑποδείξω. Τὸ μόνον ποῦ εὔχομαι εἶνε νὰ μὴν ὑπάρξουν ἐχθροί.

— Καὶ ποίους ἐχθροὺς φοβεῖσθε;

Ὁ μαρκήσιος διηγήθη τὰ κατὰ τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ Μπεσύ. Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

—Πραγματικῶς, εἶπε, κάποιος φόβος ὑπάρχει. Ὁ παλιάνθρωπος αὐτὸς θὰ προσπαθήσῃ νὰ σῶς βλάψῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ εὕρῃ πρόθυμον βοήθειαν, διότι δὲν τὸν ἀγαποῦν εἰς τὸν τόπον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, βασισθῆτε εἰς ἐμέ. Θὰ ἐπισκέπτωμαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν οἰκογένειάν σας καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν περιβάλω μὲ ρεῦμα συμπαθείας.

Συνώδευσε τὸν μαρκήσιον μέχρι τοῦ ἀμαξίου, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττεν ὁ Πέτρος κ' ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὸν νεανίαν.

— Ναί, εἶπε πρὸς τὸν μαρκήσιον. Τώρα συμφωνῶ μαζί σας· εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸ τὸ παιδί.

— Καὶ ἡ ἀδελφή του τοῦ ὁμοιάζει σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, προσέθεσεν ὁ Ριονσαί· γι' αὐτὸ μὲ ὅλην τὴν παραδοξότητα τῆς περιστάσεως, φεύγω ἥσυχος, βασιζόμενος εἰς τὰ δύο παιδιά.

»Ὁ Πέτρος, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιαννιοῦ...» (Σελ. 58, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

Ἡμέραι καλῶς χρησιμοποιούμεναι

Μετὰ συγκινητικοὺς ἀποχαιρετισμούς, ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ροχέττην. Καὶ τώρα ἐταξείδευε διὰ τὴν Νότιον Ἀμερικήν, διότι τὸ Βουένος-Ἄϋρες εἶχεν ἐκλέξῃ διὰ τὰς μελλούσας ἐπιχειρήσεις του.

Μόνα τὰ δύο παιδιὰ ἀνεπόλουν τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς καὶ προσεπάθουν νὰ τοὺς ἐγχαράξουν εἰς τὴν καρδίαν των.

—Πρὸ παντός, ἀγαπητοί μου, τοῖς εἶχεν εἰπῆ ὁ μαρκήσιος, μελετᾶτε διὰ νὰ μὴ ξεχάσετε ὅσα ξεύρετε, διότι χωρὶς μαθήματα ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν, καὶ χωρὶς ἰδιαιτέραν σπουδήν, θὰ ἐκινδυνεύατε νὰ καταντήσετε ἀμαθεῖς.

Ἐκανόνισαν λοιπὸν τὴν ζωήν των. Ἐγνώριζαν κάλλιστα τὴν ἀγγλικήν, τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν ἱσπανικήν, τὰς ὁποίας τοῖς εἶχον διδάξῃ οἰκοδιδασκάλισσαι ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς των ἡλικίας. Συνεφώνησαν νὰ μὴ ὁμιλοῦν μεταξύ των παρὰ μόνον τὰς τρεῖς αὐτὰς γλῶσσας, σήμερον τὴν μίαν, αὔριον τὴν ἄλλην. Ἔπειτα θὰ ἐμελετοῦσαν μαζὶ γραμματικὴν καὶ θὰ ἔγραφαν κατ' ἀμοιβαίαν ὑπαγόρευσιν.

Μίαν ἡμέραν ἐπίσης θ' ἀφιέρωναν εἰς τὴν γαλλικὴν καὶ ὀσάκις θὰ εἶχαν καμμίαν ἀπορίαν, θὰ ἐρωτοῦσαν τὸν διδάσκαλον τοῦ χωρίου.

Κάθε πρωὶ θὰ εἰργάζοντο εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τὴν αὐλήν, μὲ τὸν ὑπηρέτην τὸν ὁποῖον εἶχε μισθώσῃ ὁ μαρκήσιος, καὶ μὲ τὴν Ὀνωρίναν. Διὰ τὰς πωλήσεις θὰ ἐπήγαιναν μαζὶ εἰς τὴν πόλιν, ἤλπιζαν δὲ ὅτι γρήγορα θὰ ἐπήρκουν εἰς τὰ ἔξοδά των μὲ τὰ εἰσοδήματα τοῦ κτήματος.

«Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀγελὰς ἔδοσκεν εἰς τὸ πάρκον».
(Σελ. 58, στ. α')

Τὰς ἑσπέρας τῶν θὰ διήρχοντο μελετῶντες τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα τοῖς εἶχεν ἀφίσῃ ὁ μαρκήσιος, καὶ ὁ μὲν Πέτρος θὰ κατεγίνετο ἰδιαιτέρως εἰς τὰ γεωπονικά, ἡ δὲ Καμίλλη εἰς τὴν κτηνοτροφίαν, ἡ ὁποία τῆς ἤρεσε πολύ,

Κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμασαν νὰ ζοῦν πλησίον τῆς μητέρας των, τῆς ἄλλοτε τόσον φιλοστόργου καὶ διαχυτικῆς· ἔπαιρναν τὰ βιβλία των εἰς τὸ δωμάτιόν της, συνωμίλουν μαζύ της, τὴν ἐρωτοῦσαν διὰ τὰς ἀμφιβολίας των, ἀλλ' ἡ κυρία Ριονσαὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφίνουν μόνην.

Ἡ παρουσία τῶν τὴν ἠνάγκαζε νὰ ζῇ, ἐνῶ αὐτὴ ἤθελε νὰ κοιμᾶται, νὰ ληθαργῇ κατὰ τὴν ἀποουσίαν τοῦ συζύγου της καί, ἐὰν ἐπέπρωτο νὸ μὴν ἐπανέλθῃ, νὰ πεθάνῃ.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Καμίλλη ἔπαυσαν οὕτω τὰς ἐπισκέψεις των, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ χρόνος θὰ ἐθεράπευε τὴν προσφιλῆ των μητέρα καὶ θὰ τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὴν συνήθη ζωήν· περιωρίσθησαν δὲ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ νὰ ζοῦν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον, μόνοι των, ἀλλὰ χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ παύσουν περιστοιχίζοντες τὴν ἀσθενῆ μὲ τὰς τρυφερωτέρας καὶ συγκινητικωτέρας φροντίδας.

Ὁ Πέτρος, δυνατὸς καὶ εὔρωστος, ἐχειρίζετο τὰ ἐργαλεῖα σὰν ἄνδρας. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιαννιοῦ, τοῦ ὑπηρέτου, ἀπήλλαξε τὸν λαχανόκηπον ἀπὸ τὰ περιττὰ χόρτα ποῦ τὸν ἐγέμιζαν κ' ἐκαθάρισε τὴν γῆν ἀπὸ ὅλας τὰς πέτρας καὶ τας ρίζας, εἰς βάθος ἑξῆντα ἑκατοστῶν, διὰ νὰ εἶνε ἑτοίμη διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀνοίξεως. Ἔπειτα ἐφύτευσε φράουλες, ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκείνων ποῦ καρποφοροῦν ὅλον τὸν χρόνον.

Ἡ Καμίλλη κτηνοτρόφος

Ὅλαι αἱ ἐργασίαι τοῦ φθινοπώρου ἐπροχώρουν οὕτως, ἐνῷ ἡ Καμίλλη ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειαν τῶν κουνελιῶν της. Εἶχεν ἀρχίσῃ μὲ δύο μόνον μητέρας καὶ τώρα ἔβλεπε τριάντα κουνελάκια νὰ τρέχουν εἰς τὸ ἄχυρόν τῆς φάτνης των.

Ἡ μικρόσωμος βρεττανικὴ ἀγελάς, ἐγκατεστημένη εἰς τὸν φωτεινὸν καὶ καθαρὸν σταῦλον, ἐπροκάλει τὰ μειδιάματα τῶν χωρικῶν διὰ τὸ νανοειδὲς τοῦ ἀναστήματος της. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔδοσκεν εἰς τὸ πάρκον, περιμένουσα τὸ λειβάδι της.

— Τί κουτοὶ ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ Παριζιάνοι, ἔλεγαν, νὰ πᾶνε νὰ πετάξουν λεπτὰ γιὰ τέτοιο ζοῦδι!

Ὅταν ὅμως ἔμαθαν ὅτι τὸ «ζοῦδι» αὐτὸ ἔκαμνε δεκαὲξ λίτρας γάλα τὴν ἡμέραν, ὅτι ἡ Καμίλλη ἔδγαζε δέκα λίτρας βούτυρον τὴν ἑβδομάδα καὶ ὅτι τὸ βούτυρον αὐτὸ ἦτο τόσον εὔγευστον, ὥστε ὅσοι τὸ ἐδοκίμαζαν δὲν ἤθελαν πλέον ἄλλο, οἱ χωρικοὶ ἔπαυσαν νὰ γελοῦν καὶ ἀποροῦσαν «ποῦ τὰ ἤξευραν αὐτὰ οἱ παλιοπαριζιάνοι»...

Ἀπὸ τότε μὲ μεγάλην περιέργειαν παρηκολούθουν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν Ροχέττην, τῆς ὁποίας, πρὸς μεγάλην λύπην τῶν χωρικῶν, ἡ μεγάλη πύλη ἦτο πάντοτε κλειστή.

— Μὰ γιατὶ κλείνεσθε ἔτσι; ἠρώτησαν μίαν ἡμέραν τὰ παιδιά, ἐπανερχόμενα ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Γιὰ νὰ εἴμεθα στὸ σπίτι μας! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος μὲ σταθερότητα.

— Ἔπειτα, ἔτσι θέλει ἡ μαμμά, προσέθεσεν ἡ Καμίλλη, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἀντήχει ὡς χρυσοῦν κύπελλον κρουόμενον ἐλαφρῶς.

— Ἄλλη φορὰ μπαίναμε καὶ βγαίναμεν ὅποτε θέλαμε· ἦταν μεγάλη εὐκολία!..

«Ἀστειεύεσθε βέβαια!» (Σελ. 58, στ. γ'.)

— Ναί, μ' αὐτὰ πᾶνε πιά, εἶπεν ὁ Πέτρος. Ὁ Μπεσὺ ἐπενόησε αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ τὲς κλεψιές του καὶ σᾶς παρέδωσε τὸ κτῆμα ποῦ ἦτον ἐπιφορτισμένος νὰ φυλάττῃ. Ὁ πατέρας μου δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ καὶ τὸν ἀκοῦμε.

— Θὰ λείψῃ πολὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς «εἶνε ὁ κύριος μαρκήσιος τοῦ Ριονσαί», καλή μου γυναῖκα, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος κ' ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Ἂς τοὺς μιλοῦμε μὲ περισσότερο σεβασμό, κυρὰ-Ρήνη, εἶπαν τότε πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην μερικοὶ χωρικοί, γελῶντες· εἶνε, βλέπεις, ἀφεντάδες, δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς. Ἔπειτα ξέρουν νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ καὶ νὰ βγάζουν πουλιὰ καλλίτερ' ἀπὸ 'μᾶς.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ-Ρήνη· ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια ἀρχοντόπουλα!

Καὶ μαραγκός.

Ἕνα πρωὶ ὁ Πέτρος παρουσιάσθη εἰς τὸ μαγαζὶ τοῦ Δυράν, τοῦ μαραγκοῦ, (ξυλουργοῦ, ἁμαξοποιοῦ καὶ τορνέως), ὁ ὁποῖος πολλάκις εἶχεν ἐργασθῇ εἰς τὸν πύργον κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν.

—Κύριε Δυράν, τῷ εἶπεν, ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε μερικὰ μαθήματα, διὰ νὰ μάθω νὰ μεταχειρίζωμαι τὰ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα ποῦ ἀγόρασε ὁ πατέρας μου ἢ ἐφέραμε ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶνε πάντα κάτι μικροδουλειές, ποῦ θὰ μπορεῦσα νὰ τὲς κάμω μόνος μου ἂν ἤμουν λιγάκι μαραγκός.

—Ὦ, κύριε μαρκήσιε...

—Ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἶμαι ἀκόμη μαρκήσιος, ἀφοῦ ζῇ ὁ πατέρας μου ποῦ ἔχει τὸν τίτλον

—Τί εἶσθε λοιπὸν σεῖς;

—Ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν εἶμαι μόνον κόμης. Ἀλλὰ ἐδῶ στὸ χωριό, δὲν εἶμαι παρ' ἁπλούστατα ὁ κύριος Πέτρος.

Πολὺ καλά, κύριε Πέτρε, ἐγὼ θὰ σᾶς δείξω καὶ σὲ λίγο θὰ μάθετε καλλίτερά μου, γιατὶ λένε πῶς ὅλα τὰ ξέρετε σεῖς.

—Αὐτὸ εἶνε ὑπερβολή, εἶπεν ὁ Πέτρος γελῶν, εἶνε ὅμως ζήτημα χρόνου, γιατὶ πραγματικῶς θέλω νὰ μάθω ἀπ' ὅλα, τοὐλάχιστον ὅσα εἶνε χρήσιμα στὴν ἐξοχή, καὶ ἀρχίζω ἀπὸ τὴν τέχνη σας. Πόσα θὰ σᾶς πληρώσω γιὰ τὰ μαθήματά σας;

—Ἀστειεύεσθε βέβαια! ἀπήντησεν ὁ μαραγκός· ἐγὼ νὰ πάρω λεπτὰ ἀπὸ ἕνα καλὸ παιδὶ σὰν καὶ σᾶς; Ἰδοὺ τί θὰ σᾶς προτείνω: Θὰ μοῦ χρειασθῇ μιὰ μέρα γιὰ νὰ σᾶς δείξω νὰ λύνετε καὶ νὰ μοντάρετε τὰ ἐργαλεῖα. Θὰ μοῦ πληρώσετε μισὸ μεροκάματο. Ἔπειτα θὰ μοῦ χρειασθῇ ἄλλη μιὰ μέρα, νὰ σᾶς δείξω νὰ τὰ μεταχειρίζεσθε· θὰ μοῦ πληρώσετε ἄλλο μισὸ μεροκάματο—δυὸ καὶ δυὸ φράγκα, τέσσαρα. Τίποτ' ἄλλο. Ὕστερα θὰ δουλεύετε κοντά μου στὸ μαγαζὶ γιὰ νὰ συνειθίσετε, ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν θὰ πληρώσετε πεντάρα.

—Εἴσθε πολὺ καλός, κύριε Δυράν, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Θὰ ἔλθω αὔριο στὴ μία μὲ τὰ ἐργαλεῖα μου καὶ θ' ἀρχίσωμε. Θὰ μοῦ πωλήσετε ὅμως καὶ ξύλα.

— Μπᾶ! ξύλα μπορεῖτε νὰ μοῦ πωλήσετε σεῖς!

— Πῶς αὐτό;

— Ἔχετε δένδρα θαυμάσια. Ἂν θέλετε σᾶς ἀγοράζω μερικά.

— Ἀπ' αὐτὰ ποῦ εἶνε στὸν ἀγρό;

— Μάλιστα

— Πόσα δίνετε;

— Ἑξῆντα φράγκα τὸ κομμάτι.

— Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὰ δώσω λιγώτερο ἀπὸ ἑκατὸ φράγκα. Ὑπάρχουν ὅμως στὴν ἀποθήκη ἰτιές,

μήκους ὀκτὼ μέτρων, ποῦ μπορῶ νὰ σᾶς τὰς δώσω ἀπὸ σαράντα ὡς ἑξῆντα φράγκα.

Ὁ Δυρὰν τὰς ἐγνώριζε. Κάποτε ἤθελε νὰ τὰς ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν Μπεσύ, ὁ ὁποῖος ἐζήτει περισσότερα. Καὶ ἐπρότεινεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ ὑπάγουν μαζὺ εἰς τὴν Ροχέττην διὰ νὰ διαλέξῃ. Τοῦτο ἔγεινε καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ Πέτρος ἐλάμβανε τριακόσια φράγκα δι' ἓξ ὡραίας ἰτέας. Εἰς αὐτὰς προσετέθησαν καὶ ἄλλα τρία δένδρα, τὰ ὁποῖα ὁ Δυρὰν ἀνέλαβε νὰ πριονίσῃ πρὸς χρῆσιν τοῦ πύργου.

Τί θὰ ἔκαμναν μὲ τὰ τριακόσια φράγκα; Ὁ Πέτρος συνεβουλεύθη τὴν ἀδελφήν του.

— Ἀγοράζομε κάρβουνα; ἐπρότεινεν ἡ Καμίλλη· ἡ μαμμὰ παραπονεῖται ὅτι κρυώνει· πρέπει ν' ἀνάψωμε τὸ καλοριφέρ.

— Καλὰ λές, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Αὔριο πᾶμε 'στὴν πόλι καὶ κάμνομε τὴν παραγγελία μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΣΩΣΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ!

Κακὸν συναπάντημα

Ἡ πόλις ἀπεῖχε δεκατρία χιλιόμετρα. Τὰ γαϊδουράκια τὰ διήνυον ἀκοπώτατα, ἐπέστρεφον δὲ τόσον ζωηρὰ καὶ ἀκμαῖα, ὅσον σχεδὸν καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Συχνὰ ὁ Πέτρος ἄφινε τὴν ἀδελφήν του νὰ ὁδηγῇ τὸ ἁμαξάκι, πρῶτον διότι ἔπρεπε νὰ μάθῃ καὶ δεύτερον διότι καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάζῃ ὀλίγον.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεχώρησαν μὲ μακρὸν κατάλογον παραγγελιῶν, διότι ἡ ἀγορὰ τοῦ χωρίου δὲν ἦτο πολὺ καλὰ ἐφοδιασμένη καὶ τὰ περισσότερα πράγματα ἔπρεπε νὰ τ' ἀγοράζουν ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐπῆραν μαζύ των καὶ τὸ βούτυρον τῆς πρωΐας, τὸ ὁποῖον θ' ἄφιναν καθ' ὁδὸν εἰς πελάτας ἤδη τακτικούς.

Ἐπροσπέρασαν ἕνα ἄνθρωπον μὲ κακὴν ὄψιν, τοῦ ὁποίου ἡ κόκκινη μύτη καὶ τὸ ἐπίσης φλογερῶς χρωματισμένον πρόσωπον ἐμαρτύρουν τὸ αἴτιον τῆς ἀθλιότητός του. —Ἐ, σεῖς! τοὺς ἐφώναξεν ἀπὸ πίσω δὲν μοῦ δίδετε μιὰ θέσι στ' ἁμάξι σας γιὰ νὰ πάγω στὸ Λαρζί;

Ὁ μαρκήσιος τοὺς εἶχεν ἀπαγορεύσῃ νὰ δέχωνται τοιούτου εἴδους προτάσεις παρ' ἀγνώστων.

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ὁ Πέτρος ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τῶν ζώων του.

Ὁ ἀλήτης ἐξετόξευσεν ὕβρεις κ' ἐμελέτησεν ἐκδίκησιν. *(Ἕπεται συνέχεια)*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, — ὅπως δὰ κάθε χρόνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν, — ἡ ἑορτάσιμος κίνησις εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτο ζωηροτάτη. Τὸ πρωΐ, παντοῦ ἤκουες βιολιὰ καὶ κλαπαδόρες. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς κάθε δύο βήματα, θάπαντοῦσες καὶ ἕνα ὑπηρέτην μὲ μίαν ἁπλάδαν λουκουμάδες, ἢ μὲ μίαν τούρταν, ἢ μὲ ἕνα μπουκέτο. Κύριοι καὶ κυρίαι μὲ τουαλέττες, ἄλλοι πεζοί, ἄλλοι μὲ ἁμάξι, ἔκαμναν ὅλην τὴν ἡμέραν ἀτελείωτες ἐπισκέψεις. Οἱ διανομεῖς ἐκουβαλοῦσαν ἀναρίθμητα μπιλιέττα. Οἱ παπάδες ἐμοίραζαν «μερίδας». Ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια ἀνοικτά, στολισμένα, «δεχόμενα», φωταγωγημένα καὶ πολυθόρυβα μέχρι βαθείας νυκτός. Μία κίνησις τελοσπάντων τόσον ζωηρά, ὅσον δὲν παρατηρεῖται εἰς καμμίαν ἄλλην ἑορτήν. Διότι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης εἶνε ὁ δημοτικώτερος τῶν Ἁγίων. Δὲν ὑπάρχει σπίτι, μέγορον ἢ καλύβι, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ τουλάχιστον ἕνα συνονόματόν του, — Γιάννην, Γιανάκην, Γιάγκον, Γιαννιόν, Ζάν, Τζὼν ἢ Νάννην. Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε τὸ πλέον κοινὸν καὶ διαδεδομένον ὄνομα. Ὅπως ἀπὸ τὰ θηλυκὰ τὸ Μαρία. Ἡ δὲ δημοτικότης του εἶνε ἐπίσης, καὶ ἴσως ἀκόμη περισσότερον κτυπητή, εἰς μίαν μεγάλην καὶ πλουσίαν πόλιν ὅπως αἱ Ἀθῆναι.

Καὶ ὅμως, τὸ πλέον διαδεδομένον ὄνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε συνώνυμον τοῦ κουτοῦ, τοῦ βλακός! Μία παροιμία λέγει: «Κέψε ξύλο, κάμε Γιάννη». Καὶ μία ἄλλη βεβαιώνει: «Σαραντα-πέντε Γιάννηδες ἑνὸς κοκόρου γνῶσι». Καὶ αἱ δύο εἶνε πανελλήνιαι. Παντοῦ, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, πιστεύεται ὅτι ἕνας Γιάννης δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε ἔξυπνος. Καὶ θἀκούσετε συχνὰ νὰ λέγουν: «Ἀμ τὸν πῆρε στὸ λαιμό του ὁ νουνός του· πῆγε νὰ τὸν βγάλῃ Γιάννη!» Ἢ: «Γιάννη τὸν λένε· μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλλοιώτικος;»

Δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ πλειονοψηφία τῶν Γιάννηδων εἶνε πραγματι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἐφεῦρον τὴν πυρίτιδα, (ὅπως λέγουν διὰ τοὺς κουτοὺς οἱ Γάλλοι.) Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ἐνῷ τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶνε τόσῳ κοινόν, μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν οἱ λεγόμενοι Γιάννηδες εἶνε σπάνιοι. Εἰς τὴν πολιτικήν, εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰς ἐπιστήμας, ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς καὶ διακεκριμένους Ἕλληνας ὑπογράφονται μὲ ἓν ἀρχικὸν Ἰῶτα... Μήπως ἡ παροιμία καὶ ἡ ἰδέα τοῦ λαοῦ εἶνε ἀληθινή; Μήπως τῳόντι ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους Γιάννηδες δὲν ὑπάρχει προκοπή, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι προκομμένοι δὲν λέγωνται Γιάννηδες; Ἀλλὰ τότε πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸ τὸ φαινόμενον; Τί ἐπίδρασιν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα ἐφ' ἑνὸς ἀνθρώπου; Πῶς εἰμπορεῦμεν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἕνα παιδὶ θὰ βγῇ ἔξυπνον ἂν ὀνομασθῇ Γεώργιος ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅτι θὰ βγῇ κουτὸν ἂν ὀνομασθῇ Ἰωάννης; Δὲν εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις ἡ σπάνις τοῦ ὀνόματος μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ δὲν εἶνε ἁπλῆ πρόληψις ἡ ἰδέα ὅτι κάθε Γιάννης εἶνε κουτός;

Ἐντελῶς, ὄχι. Ἡ παροιμία τοῦ λαοῦ ἔχει ἴσως καὶ τὴν σημασίαν της καὶ... τὴν ἐπίδρασίν της. Ὄνομα, τὸ ὁποῖον βαρύνει μία πρόληψις, διδόμενον εἰς ἕνα ἄνθρωπον, εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ κακά. Τὸ ὄνομα Γιάννης, τὸ ὁποῖον κατήντησε συνώνυμον τοῦ βλακός, δὲν ἐνθαρρύνει πολὺ ἐκείνους ποῦ τὸ φέρουν καὶ δὲν τοὺς κάμνει ὑπερηφάνους... τοὐλάχιστον διὰ τὸ ὄνομά των. Βλάπτονται ἐπομένως ὅταν εἶνε παιδιὰ καὶ ἀκούουν τοὺς ἄλλους, τοὺς μεγαλειτέρους των προπάντων, νὰ τοὺς ἀποκαλοῦν περιφρονητικῶς «Γιάννηδες» καὶ νὰ τοὺς προλέγουν ὅτι δὲν θὰ γίνουν τίποτε. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ ὄνομα δὲν ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τοῦ ἤθους του, τοῦ χαρακτῆρός του, τῆς ψυχῆς του, ἀκόμη καὶ τῆς διανοίας του. Ὑπάρχουν παρατηρηταί, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν νὰ μαντεύσουν πῶς ὀνομάζεται ἕνας ἄγνωστος, κρίνοντες μόνον ἀπὸ τὸ ὕφος του, τὴν ὁμιλίαν του, τὸ ἐξωτερικόν του. Τὸν βλέπουν ἁπλῶς καὶ λέγουν: Αὐτὸς εἶνε Κώστας, αὐτὸς εἶνε Παῦλος, αὐτὸς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε Ἀλέξανδρος. Οἱ Γιάννηδες τώρα δὲν γεννῶνται κουτοί, ἀλλὰ ἴσως κουτιαίνουν κατόπιν, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον βαρύνει ἡ κακὴ ἰδέα. Φαίνεται δὲ ὅτι μόνον οἱ πολὺ ἔξυπνοι κατορθώνουν ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπίδρασιν καὶ νὰ διαψεύσουν... τὸ ὄνομά των· γνωρίζομεν δὲ ὅτι οἱ πολὺ ἔξυπνοι, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν Γιάννηδων, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν παντὸς ὀνόματος ἀνθρώπων, εἶνε σπάνιοι. Διὰ τοῦτο θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα, ἂν τύχῃ ποτὲ νὰ βαπτίσετε κανένα παιδί, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, νὰ μὴ τὸ βγάλετε Γιάννην. Τοὺς δὲ φίλους μας Γιάννηδες, παρακαλῶ νὰ μὴν ἀπελπισθοῦν. Ἂς ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι αὐτοὶ εἶνε ἀπὸ τὰς ἐξαιρέσεις. Καὶ χρόνια πολλά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

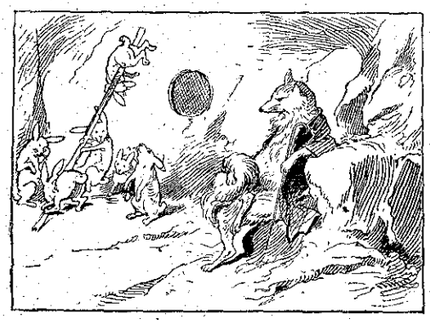

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. *(Συνέχεια)*

Βήχει, γιὰ νὰ μιλήσῃ καθαρώτερα καὶ λέει:

— Ἔ, σεῖς, κουνελάκια, κόψτε μου ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ γλύκισμα αὐτό.

Τὰ κουνελάκια ἐτριγύριζαν τὸ ζαχαροκάλαμον καὶ προσπαθοῦσαν μ' ὅλας τὰς δυνάμεις των νὰ κόψουν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κατορθώνουν τίποτε.

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἔπαμε πῶς δὲν τὰ ἔβλεπε καθόλου καὶ ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ:

— Ἐμπρός! ἐμπρός! γρήγορα, περιμένω.

Τὰ κουνέλια ἔδρωναν, ἐκουράζοντο, ἀλλ' ἀδύνατον ἦτο νὰ σπάσουν τὸ ζαχαροκάλαμον.

Ἕνα πουλάκι τότε ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ, τὰ ἐσυμβούλευσε τραγουδιστὰ τί νὰ κάμουν.

— Δαγκῶστέ το μὲ τὰ δοντάκια σας στὴν ἀκρούλα καὶ σχίστε το· ἀφοῦ τὸ σχίσετε, ρίξτε τὸ βάρος σας ἐπάνω του καὶ θὰ κατορθώσετε νὰ τὸ σπάσετε.

Αὐτὰ ἐσυμβούλευε τραγουδιστὰ τὸ πουλάκι στὰ κουνελάκια καὶ ἀμέσως μόλις τὸ ἐκατάλαβαν, τὰ κουνελάκια κατόρθωσαν νὰ κόψουν τὸ ζαχαροκάλαμον εἰς δύο, πρὶν κἂν προφθάσῃ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ν' ἀνοίξῃ τὰ πόδια του γιὰ νὰ τὰ πιάσῃ.

Ὅταν τοῦ πῆγαν τὸ κομμάτι, ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἔμεινε σκεπτικὸς κ' ἐσυλλογίζετο μὲ ποιὸ νέον τρόπο θὰ κατώρθωνε τώρα νὰ τὰ βάλῃ στὰ νύχια του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐσηκώθη, ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ κόσκινο καὶ ἐφώναξε:

— Ἔ, κουνελάκια, πάρτε τὸ κόσκινο καὶ τρέξτε στὴν πηγὴ νὰ μοῦ φέρετε λιγάκι φρέσκο νεράκι.

Τὰ κουνελάκια ἔτρεξαν στὴν πηγὴ καὶ ἐπροσπάθησαν νὰ γεμίσουν νερὸ τὸ κόσκινο. Ἀλλά, ὅπως τὸ ἐννοεῖτε πολὺ καλά, τὸ νερὸ ἔτρεχεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὲς τρύπες καὶ τὸ κόσκινο ἔμενεν ἀδειανό.

Τὰ κουνελάκια ἀπελπισμένα ἐκάθησαν κατὰ γῆς καὶ ἄρχισαν τὰ κλάματα.

Τότε τὸ πουλάκι, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο καλὸ πουλάκι, ποῦ τὰ εἶχε συμβουλεύσῃ γιὰ τὸ ζαχαροκάλαμο, ἐτραγούδησεν ἀπὸ τὸ δένδρο ψηλὰ ποῦ ἦταν καθισμένο:

— Ἀπλῶστε χορταράκια, καλά μου κουνελάκια, σκεπάστε τα μὲ ἀσπρόχωμα

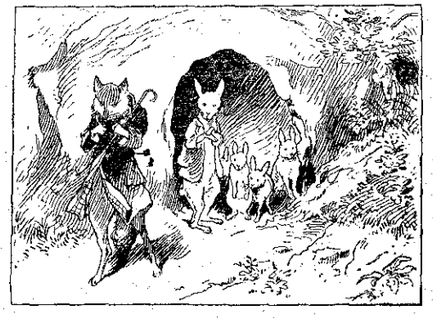

καὶ ὕστερα μὲ νεράκι γεμίστε τὸ κόσκινο ἄφοβα καὶ νὰ τὸ πᾶτε γρήγορα, γιατὶ ὁ κὺρ-Ἀλούπης δὲν περιμένει,

Τὰ κουνελάκια χαρούμενα ἐπήδησαν καὶ ἑτοίμασαν τόσον καλὰ τὸ κόσκινο, ὥστε τὸ νερὸ δὲν ἔτρεχεν ὅλως διόλου, Ἔτσι κατόρθωσαν νὰ τὸ φέρουν γεμᾶτο νερὸ εἰς τὸν κὺρ-Ἀλούπην.

Τότε ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐστενοχωρήθη, ἐθύμωσε πολὺ καὶ ἔδειξεν εἰς τὰ κουνελάκια ἕνα χονδρὸ ξύλο, τὸ ὁποῖον τὰ διέταξε νὰ τὸ ρίψουν 'στὴ φωτιά.

Τὰ μικρὰ ἐτριγύρισαν τὸ ξύλον καὶ ἐπροσπάθησαν μὲ ὅλη των τὴν δύναμιν νὰ τὸ σηκώσουν, ἀλλὰ τὸ ξύλο δὲν ἐκινήθη καθόλου.

Ἀκριβῶς τὴν ἰδία στιγμὴ τὸ πουλάκι ἔφευγεν, ἐνῷ ὁ πατερούλης των ἤρχετο γρήγορα-γρήγορα.

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἠναγκάσθη ν' ἀφίσῃ τὸ σχέδιό του εἰς τὴν μέσην καὶ κύρε πρόφασι γιὰ νὰ φύγῃ ὅσον ἠμποροῦσε συντομώτερα.

— Δὲν κάθεσθε νὰ φᾶμε κἄτι τι, κὺρ-Ἀλούπη μου; εἶπεν ὁ κὺρ-Κουνέλης.

Ἀλλὰ ὁ κὺρ Ἀλλούπης ἐκούμβωσε τὸ ἐπανωφόρι του ἕως ἐπάνω καὶ ἔφυγε χωρὶς ἄλλη μιλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Μιὰν ἡμέρα, ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἀπάντησεν εἰς τὸ μεγάλο δρόμο τὴν κυρὰ-Χελῶνα, ἐνῷ ἔκανε τὸν συνηθισμένο περίπατό της.

Ἡ κυρὰ-Χελῶνα ἐσκέφθηκε πῶς ἔπρεπε νὰ προσέξῃ πολύ, ἀλλὰ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐφέρθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν.

Ἐπροχώρησε καὶ ἤρχισε τὰ παράπονά του ὅτι εἶχε *χίλια χρόνια* νὰ ἰδῇ τὴν κυρὰ-Χελῶνα.

— Ὤ, κυρὰ-Χελῶνα, τί ἔγεινες τόσον καιρό;

— Ἐγύριζα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κὺρ Ἀλούπη μου.

— Δὲν μοῦ φαίνεσαι πολὺ ζωηρή, καθὼς ἄλλοτε, εἶπεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

— Ἔ, φίλε μου, γεράματα, τί νὰ κάνωμε, ἐμουρμούρισεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα.

— Μὰ ἐσὺ κἄτι ἔχεις, ἐπέμεινεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης· τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα, κατακόκκινα.

— Θεέ μου, κὺρ-Ἀλούπη μου, ὑποφέρω· δὲν ξέρεις ἐσὺ τί θὰ εἰπῇ νὰ γυρίσῃ κανείς, καθὼς ἐγώ, ὅλον τὸν κόσμο καὶ νὰ πάθῃ ὅσα ἔπαθα ἐγώ, εἶπεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα.

— Μὰ τὰ μάτιά σου εἶνε κατακόκκινα, ἐπανέλαβεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης, φαίνεσαι ἄρρωστη.

Μὰ σοῦ εἶπα, πῶς δὲν ξέρεις ἀπὸ βάσανα κὺρ-Ἀλούπη μου· τί τὰ θέλεις; ἐγὼ εἶμαι βασανισμένη.

—Τέλος πάντων τί ἔχεις; ἐπέμεινεν ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

—Νὰ λοιπὸν· προχθές, ἐνῷ ἐπήγαινα περίπατο, ὁ ἀφέντης ἔβαλε φωτιὰ στὸ χωράφι. Θεέ μου, τί ὑπέφερα! δὲν φαντάζεσαι, κὺρ-Ἀλούπη μου, τί ὑπέφερα.

— Καὶ πῶς ἔφυγες ἀπὸ τὴ φωτιά, κυρὰ-Χελῶνα;

—Δὲν ἔφυγα, κὺρ-Ἀλούπη μου, καὶ ὁ καπνὸς ἐγέμισε τὰ μάτια μου, αἱ φλόγες μοῦ ἔψησαν τὴν πλάτη, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα.

—Χωρὶς ἄλλο ἡ φωτιὰ ἔκαψε καὶ τὴν οὐρά σου, κυρὰ Χελῶνα μου, εἶπε πικρὰ ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

—Ὤ, ὄχι! νὰ ἡ οὐρά μου, κὺρ-Ἀλούπη μου, εἶπεν ἡ κυρὰ-Χελῶνα καὶ τὴν ἐφανέρωσε, χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ.

Μόλις ἡ οὐρὰ ἐφάνη ἔξω ἀπὸ τὸ καύκαλον, ὁ κὺρ-Ἀλούπης τὴν ἄρπαξε καὶ ἐφώναξε:

—Ἀ! ἀλήθεια, κυρὰ-Χελῶνα. Σὺ λοιπὸν μὲ ἐκτύπησες τὴν ἄλλη φορὰ στὸ κεφάλι, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ μὲ τὸν κὺρ Κουνέλη ἔκανες συμφωνίες γιὰ κακὸ δικό μου, ἔ; Θὰ σᾶς διορθώσω ἐγὼ καὶ τοὺς δύο.

Ἄδικα ἡ κυρὰ-Χελῶνα παρεκάλεσε καὶ ξαναπαρεκέλεσε τὸν κὺρ-Ἀλούπη νὰ φαγῇ καλὸς καὶ μεγαλόψυχος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΒΑΡΔΑ ΦΟΥΡΝΕΛΛΟ!

Ἐπὶ τῶν ἐδωλίων σου, ὦ Κραναέ, πανάρχαιε τῶν Ἀθηνῶν κάτοικε, κάθημαι καὶ παρατηρῶ τὴν πόλιν σου, λαμβάνων, ἐννοεῖται, καὶ τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, διότι ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὰ ἐδώλιά σου λειτουργεῖ λατομεῖον, θριαμβευτικῶς ἐξαφανίζον τὰ ἐπὶ τῶν βράχων λαξευμένα ἴχνη τοῦ βίου σου. Ἀτυχῶς ὁ Φιλόπαππος, ὁ μόνος κάτοικος καὶ φύλαξ τῆς χώρας σου, ἀδυνατεῖ νὰ προσέλθῃ ὑπερασπιστὴς καὶ συνήγορος τῶν καταπατουμένων δικαιωμάτων σου, μαρμαρωμένος καὶ ἀκέφαλος ὅπως εἶνε. Διὰ τοῦτο κάθε ἡμέραν, ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦται, αὐξάνει ἡ ἀγνοιά μας διὰ τὸν πολιτισμόν σου, σὺ ὅμως δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ ἔχῃς ὁπωσδήποτε σχηματίσῃ κάποιαν ἰδέαν διὰ τὸν ἰδικόν μας πολιτισμόν, ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν ἰδίως καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς πυρίτιδος, ἡ ὁποία εἰς μίαν στιγμὴν κατορθώνει νὰ καταστρέψῃ ὅ,τι ἐτῶν φιλοπονία κατεσκεύασε καὶ αἰώνων φιλοπατρία ἐσεβάσθη.

(Δ. ΓΡ. Κ.)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ θυμωμένη Στρουθοκάμηλος

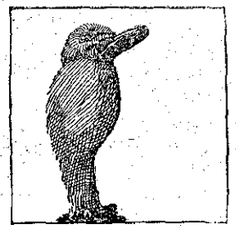

Τὸ σχεδίασμα τοῦτο, ἐκ φωτογραφίας, παριστᾷ στρουθοκάμηλον, τῆς ὁποίας ὅμως φαίνεται μόνον ὁ λαιμός, ἐξογκωμένος τόσον ὑπερβολικά, λόγῳ τοῦ μεγάλου θυμοῦ, ὑφ' οὗ εἶχε καταληφθῇ τὸ πτηνὸν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ συνέλαβεν ὁ φωτογραφικὸς φακός. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τοιαύτην περίστασιν ἐπιβάλλεται μετὰ μεγάλης προσοχῆς νὰ τὴν πλησιάζῃ κανείς, διότι τὰ ραμφίσματά της εἶνε τὸ ἐπικινδυνωδέστερον παιγνίδι ποῦ εἰμπορεῖ νὰ παίξῃ ἕνας ἄνθρωπος μ' ἕνα πουλί!

Ἀμμῶδες... αὐτοκίνητον

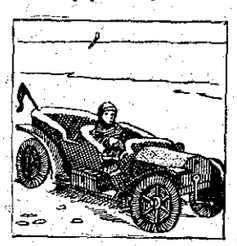

Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ καὶ ὁ ἀναβάτης του κατεσκευάσθησαν ἀπὸ ἄμμον ὑπὸ καλλιτέχνου εἰδικοῦ εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἀμμοδημιουργίας, καὶ ἐστόλισαν ἐπί τινα χρόνον τὴν παραλίαν Ἀγγλικῆς τινος λουτροπόλεως. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοὺς λείπει τίποτε. Ἀλλοίμονον ὅμως, τὸ πρῶτον φύσημα ἀνέμου κατέρριψε τὸ καλλιτέχνημα!

Αὐτὸ ὑπενθυμίζει τὰ ἐκ χιόνος καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα διαλύει ἡ πρώτη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου!..

Πρόβλημα

[*Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ*]

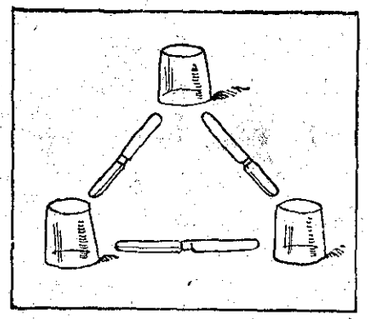

Ἰδοὺ τρία ποτήρια καὶ τρία μαχαίρια. Πρόκειται νὰ συνδεθοῦν μεταξύ των καὶ νὰ ἀποτελέσουν ἓν σύνολον, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ μὲν ἄκραι τῶν λαβῶν θὰ στηρίζωνται μόλις ἐπὶ τῶν ποτηρίων, αἱ δὲ λεπίδες θὰ στέκωνται εἰς τὸ μέσον, χωρὶς νὰ πίπτουν.

Ἡ λύσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκὼν

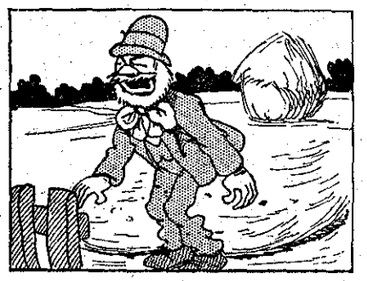

Ἔχασε τὴν γυναῖκά του. Μπορῆτε νὰ τοῦ τὴν εὕρετε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνίδος

ΚΙ	ΠΕ	Α	ΔΗΣ
ΛΟ	ΜΩΝ	ΡΙ	ΠΙ
ΔΑΣ	ΤΣΕΙ	ΝΩΝ	ΚΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων στρατηγῶν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 5ου φύλλου

α'.) Σταφυλή, σῦκον, κεράσιον, μῆλον, ἄπιον, κάρυον, κάστανον. — β'.) Τὸ καπέλλο τοῦ χοιροβοσκοῦ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν κάτω σιαγόνα καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περιοριζόμενον μεταξὺ τῶν δύο ἐμπροσθίων ποδῶν τοῦ χοίρου, φαίνεται δὲ ὄρθιον, ἐὰν γίνῃ βάσις ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία τῆς εἰκόνος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

"Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ(*)

Ἀγαπητή μου Διάπλασις

Σοῦ ὑπεσχέθην νὰ σοῦ φέρω τὸν μπουναμᾶ, ἀλλὰ μετενόησα.

Πῶς νὰ ἔλθω μὲ τόσην κακοκαιρίαν; Καὶ δὲν μὲ φοβίζουν τόσον τὰ χιόνια, ὅσον οἱ κυνηγοί· καὶ δὲν μὲ φοβίζουν τόσον οἱ κυνηγοί, ὅσον οἱ ἱέρακες· καὶ δὲν μὲ φοβίζουν τόσον οἱ ἱέρακες, ὅσον ὁ κακὸς ἐχθρός μου, ὁ Κόραξ. Τὸν σιχαίνομαι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅπου τὸν εἶδα νὰ τρώγῃ τὰ πτώματα τῶν πνιγέντων καὶ ὅταν μὲ βλέπῃ, κρώζει τὸ ἀπαίσιον κρᾶ, κρᾶ, καὶ ἀνατριχιάζω νὰ τὸν ἀκούω.

Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ στείλω; εὐχάς; ὄχι, εἶπα, λέγω τοῦ μπαμπᾶ μου καὶ σ' εὔχεται ποῦ εἶνε ἱερεύς.

Τί νὰ στείλω; καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω... Κατέφυγα εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ μπαμπᾶ μου. «Μπαμπᾶ, τοῦ λέγω, νὰ στείλω τὸ καλλίτερον πούπουλό μου εἰς τὴν ἀγαπητήν μου Διάπλασιν; — Ἀνόητη, μοῦ λέγει, ποῖον εἶνε τὸ σύμβολόν σου; εὗρέ το, καθὼς καὶ ἕνα ἄλλο, ἀκόμη μεγαλείτερον καὶ στεῖλέ τα.» Ἐνόησα ἀμέσως, ἐπέταξα εἰς τὴν ἐλαίαν τοῦ κήπου μας, ἔκοψα ἕνα κλάδον, ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον ὅπου ἐπῆγα ἄλλοτε εἰς τὸν Πατριάρχην Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, ἔβγαλα καὶ τὸν Σταυρὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν μου καὶ τὰ ἤνωσα... Ὦ, τί χαρά! Νά, εἶπα, τὰ σύμβολα· διὰ τοῦ ἑνὸς ἐπιστοποιῆθη ἡ παῦσις τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἄλλου ἡ συμφιλίωσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ μας.

Ἀλλὰ πῶς νὰ σοῦ τὰ στείλω ἐντὸς ἐπιστολῆς; ἐφοβούμην μήπως νομίσουν ὅτι εἶνε χρήματα καὶ τὰ κλέψουν... Ἀλλ' ὄχι, εἶπα, δὲν τὰ κλέπτουν, εἶνε Κυβέρνησις ἀνορθώσεως Βενιζέλου καὶ οὐδεὶς τολμᾷ. Λάβετε ὅθεν ἐσωκλείστως αὐτὰ μὲ τὸν συμβολισμόν των, εἰρήνην ἐν τῷ νέῳ ἔτει καὶ προστασίαν Θεοῦ.

Περιστερὰ τοῦ Νῶε

(*) Ἡ Περιστερὰ τοῦ Νῶε, ἀποστείλασα διὰ τὴν Πρωτοχρονιὰν εἰς τὴν Διάπλασιν κλάδον ἐλαίας καὶ Σταυρὸν συνδεδεμένα διὰ κυανῆς ταινίας, συνώδευσε τὸ δῶρόν της διὰ τῆς ἀνωτέρω ὡραιοτάτης ἐπιστολῆς. Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

Ἔχω ἰδῆ πολλὰς εἰκόνας, ποῦ ἐκίνησαν μεγάλως τὸν θαυμασμόν μου, ἀλλὰ καμμία δὲν μ' εὐχαριστεῖ τόσον ὅσον αὐτὴ ποῦ βλέπω καθημερινῶς εἰς τὴν τραπεζαρίαν μας. Παριστᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν περιπατοῦντα μετὰ τῶν μαθητῶν του εἰς στενὴν ἀτραπὸν ἐν τῷ μέσῳ στάχεων. Τὸ γλυκὺ πρόσωπόν του δείχνει τόσην καρτερίαν, ὑπομονὴν καὶ καλωσύνην! Ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος περιπατεῖ πλησίον του, εἶνε πλήρης σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ· καὶ οἱ στάχεις κλίνουν τὰς κεφαλάς των ὡς διὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. «Ἀφοῦ λοιπὸν Ἐκεῖνος ὑπέφερε μὲ τόσην ἐπιμονὴν τὰ πάνδεινα πρὸς σωτηρίαν μας, διατί ἡμεῖς νὰ παραπονούμεθα διὰ τὸ παραμικρόν;» Αὐτὰ συλλογίζομαι ὅταν κυττάζω τὴν ὡραίαν εἰκόνα καὶ τότε ἡ ψυχή μου πληροῦται ἀπὸ γαλήνην καὶ θαυμασμόν.

Γελαζού μενη

ΧΗΝΕΣ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ἐπῆρ' ἕνας τὲς χῆνες του νὰ πάῃ νὰ τὲς [πουλήσῃ·
Ἀλλ' ἐπειδὴ βιαζότανε καὶ γιὰ νὰ μὴν [ἀργήσῃ
Κτυποῦσε μὲ τὸ ξύλο του τὲς ἀργοπόρες [χῆνες
Νὰ τρέχουνε πιὸ γρήγορα. Μ' ἀντὶ νὰ [τρέχουν ἐκεῖνες
Ἀρχίσαν τὰ παράπονα σὲ κάποιονε διαβάτη,
«Γιὰ κύττα τὸν ἀφέντη μας, ἀνήξερο χωριάτη,
Πῶς μᾶς μεταχειρίζεται—μὲ δάκρυα τοῦ λένε—
Σὰν τὰ πουλιὰ τὰ πρόστυχα. Δὲν ἔχει [μάθει, ξένε,
Ποῦ σώσαν οἱ προγόνοι μας κάποια φορὰ τὴν Ρώμη
Κι' ὅλος ὁ κόσμος τοὺς τιμᾷ ἴσα με τὼρ' [ἀκόμη».
—Καλά, μὰ σεῖς τί κάνατε;» ὁ ξένος τὲς [ρωτάει.
—Τίποτε 'μεῖς, ἀκόμη θές;» ἡ μιὰ τοῦ [ἀπαντάει.
«Ἀφῆστε τοὺς προγόνους σας, ἐκείνους [τοὺς τιμᾶνε,
Ἀλλὰ ἐσᾶς, σᾶς θέλουνε μόνο γιὰ νὰ σᾶς φᾶνε,
Γι' ἄλλο δὲν εἶσθε ἄξιες, μόνο γιὰ παραμύθια...»
Ἔτσι εἶπε ὁ ξένος κι' ἔφυγε, κι' εἶπε μεγάλη ἀλήθεια.

Ὦ! πόσες χῆνες 'σὰν κι' αὐτὲς 'στὸν [δρόμο κάθε 'μέρα
Ἀκοῦμε νὰ φωνάζουνε σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ σφαῖρα!!..

Ἀθανάσιος Διάκος

ΤΟ ΚΛΑΜΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Ἦτο ὡραιότατον ἀπόγευμα καλοκαιριοῦ. Ὅλα ἐχαίροντο καὶ ἐγελοῦσαν, μόνον ἐγὼ ἤμουν λυπημένη. Ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωμεν διὰ τὸ Λουτράκι, καὶ ἔπρεπε ν' ἀποχαιρετήσωμεν τὴν ἀγαπημένη μου Γιαγιά.

Ἕνα χέρι μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ καὶ ἤμουν ἕτοιμη νὰ ξεσπάσω σὲ λυγμούς, φανταζομένη τὴν λύπη ποῦ θὰ ἐδίδαμε εἰς τὴν λατρευτήν μου Γιαγιά, ὅταν θὰ ἤκουε τὴν ἀναχώρησίν μας, ἔστω καὶ διὰ δύο μῆνας. Πράγματι τὴν ἑπομένην ἐπήγαμε στὴν Γιαγιὰ καὶ τὴν συντροφεύσαμε μέχρι τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

Ἡ ἡμέρα παρῆλθε γρήγορα καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ὦ! τί στιγμὴ φοβερὴ γιὰ μένα! Πρώτη ἡ Μαμμὰ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι καὶ ἡ Γιαγιὰ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Βεβαίως ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἤμουν, ἐνόησα ὅτι ἔκλαιε, ἐπειδὴ δὲν θὰ μᾶς ἔβλεπε ὅλον τὸ καλοκαῖρι. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν λουτρῶν καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐπήγαμε εἰς τὴν Γιαγιά, ἡ ὁποία πάλιν ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἐγὼ ἐτραβοῦσα τὸ χέρι τῆς Μαμμᾶς, νὰ φύγωμε, διότι εὑρισκόμην εἰς νευρικὴν ταραχήν· δὲν ἐνοοῦσα τί συνέβαινε καὶ ἔκλαιε τόσον πολὺ ἡ Γιαγιά... Τὴν ἐβεβαίωνα ἡ καϋμένη ὅτι θὰ καθήσωμεν μαζί της, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἔπρεπε νὰ ὑπάγωμεν σπίτι μας, καὶ ἡ ἰδική μου κατάστασις ἠνάγκασε τὴν Μαμμὰ νὰ τὸ κάμῃ μιὰ ὥρα πρωτήτερα. Δὲν ἐπροφθάσαμε, λοιπόν, νὰ κλείσωμε τὴν θύραν, καὶ ἐγὼ ἠρώτησα τὴν Μαμμὰ γιατὶ ἡ Γιγιὰ ἔκλαιε, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ γελᾷ ποῦ ἐγυρίσαμεν. Καὶ ἡ Μαμμὰ μοῦ ἀπήντησεν:

—Ἀπὸ τὴ χαρά της, παιδί μου...

.... Παρῆλθον ἀπὸ τότε τρία ἔτη καὶ ἐγὼ θυμοῦμαι τὸ κλάμμα τῆς χρυσῆς μου Γιαγιᾶς, ἡ ὁποία φεῦ! δὲν ὑπάρχει πλέον. Καὶ προπάντων τὸ κλάμμα ἐκεῖνο τῆς χαρᾶς της, ποῦ μοῦ φαίνεται τώρα συγκινητικώτερον ἀπὸ τὸ κλάμμα τῆς λύπης της...

Ἡρωΐς τοῦ 21

ΤΟ ΠΕΣΙΜΟ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Στὴν ἀλαφρότερη πνοὴ
σ' ἄγγιγμα μόνο πεταλούδας,
σὰν νὰ τὴν εἶχε τὴ ζωὴ
παρμένη ἀπὸ τὸ χυμὸ τῆς φλούδας,
σὰν νάταν ἦχος ποῦ πεθαίνει
ἢ ἄστρο ποῦ σβύεται τὸ πρωὶ
ἢ ὄνειρο πλάνο ποῦ διαβαίνει,
σὰν νάταν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ
ποῦ τρεμοχάνεται τὸ βράδυ,
ἢ σκέψις γρήγορη τοῦ νοῦ,
ἢ λάμψις σὲ πυκνὸ σκοτάδι,
σέρνεται χάμω καὶ χορεύει
δίχως νὰ ξέρῃ τὶ γυρεύει,
ἀναίσθητο, χωρὶς ζωή...
στὴν ἐλαφρότερη πνοή,
σ' ἄγγιγμα μόνο πεταλούδας.

Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο μικρῶν φίλων:

Ὁ Τοτός: — Ὁ μπαμπᾶς μου ἦτο εἰς τὸν πόλεμος καὶ σὲ κάθε μάχη ἔχανε ἀπὸ ἕνα πόδι καὶ ἕνα χέρι.

Ὁ Νίκος: — Ἔτσι; Καὶ σὲ πόσες μάχες ἔλαβε μέρος;

Ὁ Τοτός: — Σὲ καμμιὰ σαρανταριά... δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ καλά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνίδος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

[Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1911, σελ. 331]

Δὲν ἦτο πολὺ δύσκολον τὸ γερμανικὸν κείμενον ποῦ σᾶς ἔδωσα πρὸς μετάφρασιν. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τοὺς πενῆντα ποῦ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, μόνον οἱ ἀναφερόμενοι κατωτέρω κατώρθωσαν νὰ τὸ μεταφράσουν ὀρθῶς. Μόλις ἀπὸ δύο ἢ τρία λάθη εὑρίσκει κανεὶς εἰς τὰς μεταφράσεις των—οἱ ἀλάνθαστοι εἶνε ὀλίγοι,—ἀλλὰ τὸ σύνολον εἶνε πάντοτε ὑποφερτόν. Παρατηρῶ ὅτι πολλοὶ μεταφράζουν τὸ Hecke *γωνίαν*, ἐνῷ σημαίνει *φράκτην*· ἄλλοι—μὲ τὸ δίκηο των—δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ ποῦν τὸ Aussichtstempel, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρχιτεκτονικὸν (ἡ *Ξανθὴ Μουσμὲ* τὸ μεταφράζει «καλλιθέαν», τὸ *Ρημαγμένο Κρούσοβο* «περίπτερον», ἕνας ἄλλος «προπύλαια», ἕνας ἄλλος «σκοπιὰν» κτλ.) οἱ δὲ περισσότεροι τὰ ἔμπλεξαν μὲ τὴν παροιμίαν καὶ τὴν μετάφρασιν κατὰ λέξιν, ποῦ δὲν λέγει τίποτε. Ὀλίγοι τὴν ἀπέδωσαν ἐλευθέρως, ἡ δὲ καλλιτέρα μετάφρασις τῆς παροιμίας εἶνε ἡ τῆς *Φοιτητικῆς Συντροφιᾶς*, ἡ ὁποία λέγει:

Ὅποιος σηκώνεται αὐγή,
βάζει χῦσάφι στὸ πουγγί.

Ἐν γένει ἡ μετάφρασις τῆς *Φοιτητικῆς Συντροφιᾶς* εἶνε πολὺ πρωτότυπος, αὐτὴν δὲ θὰ ἐδράβευα ἂν δὲν εἶχε μερικὰς λέξεις καὶ φράσεις ποῦ τὴν χαλοῦν. Ἔξαφνα τὰ *παρτέρια*, τὸ *πουρμπούρ*, νὰ *σεργιανίσῃ* τὸ *πάρκο* κτλ. Προτιμῶ τὴν μετάφρασιν τῆς *Ξανθῆς Μουσμέ*, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίσης εἰς τὴν ἁπλῆν γλῶσσαν, διότι καὶ τὴν παροιμίαν ἀποδίδει ἀρκετὰ καλά, καὶ ἀπὸ ξενισμοὺς καὶ ἄλλα κακόζηλα εἶνε ἀπηλλαγμένη.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ξανθὴ Μουσμέ*, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φοιτητικὴ Συντροφιὰ* [14Ε]. — *Ρημαγμένο Κρούσοβο*, [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὠλήν*, [10Ε].— *Νέλκε*, [9Ε].— *Ρέμπελος*, [9Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ [Ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:] *Ἀναστασία Ι. Ἀναργύρου.* — *Ἀρ. Α. Σπουργίτου.* — *Πολικὸς Ἀστήρ.* — *Εὐτυχὴς Ψαρᾶς.* — *Φοῦλι.* — *Δούκισσα τοῦ Ἀντοιν.* — *Τὸ Σβυστό μας Κανδῆλι.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: [Ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:] *Ὑδραΐκος Χάνος.* — *Σμαράγδα Σταμ. Ρεγκούκου.* — *Θαλασσία Νύμφη.* — *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο.*—*Ἑλληνικὴ Δόξα.* —*Ἐλπὶς Δούλης. Ἠπείρου.* — *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος.* — *Μικρὸς Ἀργοναύτης.* — *Ἶρις.*

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΩΣ ΑΠΗΘΕΥΣΕ ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις]

Ἦταν ἕνα λαμπρὸ πρωὶ ἀνοιξιάτικο, ὅταν ἕνας ξένος περνοῦσε ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως τοῦ Schönbrunn. Κύτταξε πίσω ἀπὸ τὸν φράκτη καὶ εἶδε ἕνα σεβάσμιο γέροντα, ἁπλᾶ ντυμένον, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο στὸν ἀνθῶνα. Ὁ ξένος χαιρέτησε τὸν γέροντα, τὸν ὁποῖον ἐπῆρε γιὰ τὸν κηπουρό, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπεισκεφθῇ τὸ ὡραῖον πάρκο. Αὐτὸς τὸ ἐπέτρεψε ὑποχρεωτικὰ καὶ ὡδήγησε τὸν κύριον, ἐπὶ μίαν ὁλόκληρην ὥραν, στὸν κῆπο καὶ στὸ πάρκο, ὥςπου τέλος τὸν ἔφερε πίσω στὴν ἐξώπορτα. Τότε ὁ ξένος τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ δῆθεν κηπουροῦ δυὸ ἀσημένια νομίσματα. Ἀλλὰ ὁ κηπουρός, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ὁ Α', ἔτρεξε μὲ χαρὰν στὴν καλλιθέα, ὅπου εὗρε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του. Τοὺς ἔδειξε γελῶντας τὸ φιλοδώρημα ποῦ εἶχε λάβῃ καὶ τοὺς εἶπε: «Ὁρίστε, σήμερα σὲ μὲ ἀληθεύει ἡ παροιμία: Ὅ π ο ι ο ς π ρ ω ἰ σ η κ ώ ν ε τ α ι, θ ἄ χ η ν ὰ φ ά η τ ὸ β ρ ά δ υ.»

Ξανθὴ Μουσμὲ
ἐτῶν 17

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11 Ἰανουαρίου 1912

ΤΟ ξεσπάθωμα, *Νησιωτοπούλα*, θέλει ὑπομονή. Δὲν πρέπει νὰ φουρτζέσαι ὅταν μία «κοπέλλα» σὲ περνᾷ ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ὅτι θὰ σοῦ φέρῃ τὰ χρήματα καὶ πάντα τὰ ξεχνᾷ· ἢ ὅταν μία ἄλλη σοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐγγραφῇ, ἀλλὰ πηγαίνει στὸ χωριό της νὰ κάμῃ γιορτὲς κ' ἐκεῖ «σοῦ ἀρρωσταίνει». Κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ καλά, καὶ ἡ ἄλλη ἴσως τὸ ἐνθυμηθῇ. Περίμενε, ὑπόμενε, ἐπίμενε. Καὶ ἂν δὲν εἶνε αὐταί, θὰ εὕρῃς ἄλλαι. Σοῦ ἔστειλα τὸ λυσάχαρτον ποῦ παρήγγειλες.

Ναί, *Λορελάϊ*, καὶ διαγωνισμὸν Ποιήματος θὰ κάμω φέτος καὶ ἀπ' ὅλα. Φίλησέ μου τὴν *Ὠχρὰν Δαΐδην* καὶ νὰ μοῦ γράφετε συχνά.

Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, *Ποριώτικη Λεμονιά*, καὶ εὐχαριστήθη πολὺ ποῦ συμφωνεῖς τόσον δι' ὅσα ἔγραψε περὶ χαρτοπαιγνίου. Βεβαίως καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι τῆς Διαπλάσεως ἔχουν τὰς αὐτὰς ἰδέας. Καλύμματα ἔχω μόνον τοῦ 1910 καὶ 1911.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*. Ναί, γράφε μου τακτικὰ «ὅ,τι σοῦ συμβαίνει, ὅ,τι σκέπτεσαι, ὅ,τι αἰσθάνεσαι», καὶ πάντοτε θὰ σοῦ ἀπαντῶ,—ὅταν τοὐλάχιστον τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος.

Φίλησέ μου τοὺς τρεῖς μικροὺς συνδρομητάς μου, οἱ ὁποῖοι τόσον πολὺ μὲ ἀγαποῦν, *Ἐξόριστε Ἀτθίς*. Ὁ κ. Φαίδων δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ τὸ δελτάριόν σου εἰς τὴν Ζάκυνθον, ἐντούτοις σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ τὸν ἐνθυμήθης.

Κολόμπα, σοῦ ἔστειλα ἑπτὰ τετράδια καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀγάπην σου. Ναί, ἤθελα νὰ σᾶς ἔβλεπα «ἀπὸ καμμιὰ μεριά», τὴν ἀδελφή σου καὶ σένα, «πῶς γαιρετᾶτε κάθε Κυριακὴ τὴν ἔλεσί μου» καὶ τὶ ἀπογοήτευσις σᾶς πιάνει, ὅταν καμμιὰ φορὰ «παρέλθῃ ἡ ὥρα καὶ δὲν μὲ ἰδῆτε...» Εὐτυχῶς ποῦ αὐτὸ δὲν συμβαίνει συχνά.

Τὰς λύσεις τοῦ ἑβδομαδιαίου Διαγωνισμοῦ, *Ἀνεμώνη*, πρέπει νὰ τὰς γράφῃς εἰς ἁπλοῦν χάρτην καὶ νὰ τὰς συνοδεύῃς μ' ἓν καθαρὸν δεκάλεπτον γραμματόσημον. Μόνον αἱ λύσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γράφονται εἰς τὸν ἰδιαίτερον χάρτην τῶν Λύσεων.

Δὲν εἶνε λάθος, *Τέλλε Ἄγρα*, νὰ 'πῇ κανεὶς καὶ τὴν Βαυαρίαν «κράτος», ἔστω καὶ ἂν ἀνήκῃ εἰς τὴν γερμανικὴν Ὁμοσπονδίαν. Δὲν λέγουν ἄλλως τε «τὰ γερμανικὰ κράτη;» Ὅσον διὰ τὴν λύσιν τοῦ φωνηεντολίπου 490, ἐδημοσιεύθη λανθασμένη. Τὸ ρητὸν εἶνε: ὁ σπείρων ἀνομίαν θερίζει συμφοράν.

Πιστεύω τὴν διαβεβαίωσίν σου, *Ροδοδάκτυλε Ἠώς*, καὶ θὰ δημοσιεύσω τὸ ποίημά σου, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφάνη ὡς ἀντιγραφή. Ἑπομένως ἂν τὸ καταγγείλῃ κανείς, σὺ θὰ ἔχῃς ὅλην τὴν εὐθύνην. Σύμφωνοι;

Ἀγαπητέ μου *Χριστόφορε Αν. Νάλ.* πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή. Ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς (*Πανελλήνιος Ἕνωσις*) εἶνε πιασμένον καὶ πρέπει νὰ διαλέξῃς κανὲν ἄλλο. Περιμένω

Τὸ «θὰ σὲ σκοτώσω», *Καλαμιά*, κάθε ἄλλο βέβαια εἶνε παρὰ μαλλιαρό. Ἀφοῦ ὅμως ἡ διδασκάλισσά σου θὰ ἐπροτιμοῦσε τὸ «θὰ σὲ φονεύσω», δὲν θὰ χάσῃς τίποτε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς. Βλέπω ὅτι ἔχετε ἔξογον καθηγητὴν τῶν μαθηματικῶν, τὸν κ. Σ. Μαρτινον. Ὑπῆρξε καθηγητής καὶ τοῦ «πατριώτου του» ἐκείνου ποῦ λέγεις, καὶ πάντοτε τὸν ἐνθυμεῖται μὲ ἀγάπην καὶ μ' εὐγνωμοσύνην.

Ὁ «Πέτρος Ριονσαί», *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*, εἶνε πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὰ «Δίδυμα τοῦ Τράνσβααλ», ὡς θὰ ἰδῆς ἄμα προχωρήσῃ. Ἡ εἰκὼν ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ Νέα τοῦ 1912 εἶνε ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ μυθιστορήματος καὶ θάργησε ἀκόμη. Ἀγγελίας διὰ τὸ Δημοψήφισμα εἰμπορεῖς νὰ ἀργίσῃς ὅταν ἰδῆς τὴν προκήρυξιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τώρα, ἂν θέλῃς.

Ὁ *Ἄρης*, νέος μου φίλος κατενθουσιασμένος, μοῦ γράφει: «Χιλιάκις ἀγαπητή μου, εὐγνωμονῶ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* ποῦ μὲ ἐνέγραψε καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ δὲν λησμονῶ νὰ λέγω ὅτι παιδὶ χωρὶς «Διάπλασιν» εἶνε πλοῖον χωρὶς πηδάλιον».

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΤΟΜΟΣ ΕΞΗΝΤΛΗΘΗ

Ἕνας-ἕνας οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ἐξαντλοῦνται. Ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε σημειουμένων εἰς τὸν Τιμοκατάλογόν μας, ἐξηντλήθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὁ 11ος Τόμος τῆς Α' Περιόδου, οὕτω δὲ οἱ ἐξηντλημένοι τόμοι τῆς Α' Περιόδου εἶνε τώρα ἑξ, ἤτοι: ὁ 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 11ος καὶ 13ος. Πολὺ δὲ γρήγορα θὰ κούσετε ὅτι ἐξηντλήθησαν καὶ ἄλλοι, διότι ὀλίγιστα ἀπομένουν πρὸς πώλησιν ἀντίτυπα.

Ὡραίας ἐπιστολές, εἰς τὰς ὁποίας ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀπαντήσω, ὡς ἤθελα, ἐκτενῶς, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γέρω-Θωμᾶς* (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Συλβία* (ποῦ μοῦ γράφει ἐμμέτρως, μὲ μεγάλην εὐχέρειαν καὶ εὐφυΐαν· ευγέ της!) *Κυανόλευκος Σημαία* (ποῦ εἰς τὸ σπίτι της ὅλοι μὲ λατρεύουν, ἀπὸ τῆς μαμμᾶς μέχρι τοῦ μικροῦ της ἀδελφοῦ·) *Πλοίαρχος Νέμος* (ὁ ὁποῖος δὲν παύει νὰ ξεσπαθώνῃ καὶ νὰ χαλᾷ τὸν κόσμο γιὰ μένα·) *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, *Χρυσοπηγήτισσα* καὶ *Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα* (μὲ τὰ δελφάκια της, ποῦ πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι των.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ χρῆμα-ἡ σπουδὴ» καὶ «Ἡ γιορτή μου» τῆς *Γαλατείας*· — Ὁ «Θα-

νάσης» τοῦ *Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου*·—Διάφορα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*·—Διάφορα τῆς *Υἱκῆς Στοργῆς*·—«Τό τρυπημένο λιθάρι» τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*·—«Ποῦ εἶνε;» τοῦ *Γορμοῦ*· — Ἱστορικά ἀνέκδοτα, Παίγνια, Παιδ. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Σελησοφωτοτοπίον» (δὲν μοῦ ἄρεσε σὰν τὰ ἄλλα)·— «Ἡ πληγὴ ἐπέρασε κτλ.» (κακογραμμένον)·—«Στὸν τάφο τοῦ Πατέρα» (καλόν, ἀλλὰ θλιβερὸν καὶ ἀπαισιόδοξον)·—«Περασμένα Χρόνια» (ἀκατάλληλον τὸ θέμα)·—«Παραμονὴ Πρωτοχρονιᾶς» (κοινόν· ἐκτὸς τούτου καὶ παράκαιρον)·—«Ὁ θάνατος τοῦ πτωχοῦ (στιχοι ἀτεχνοι)· —«Ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας» (κοινόν)· —«Χριστούγεννα» (παράκαιρον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Ρεῦμα* τοῦ *Βοσπόρου*, κ. (Α. Π.) *Κοντοεβιθούλης*, α. (Π.Κ.) *Πριγκιψ τῶν Μεδίκων*, α. (Γ. Κ.) *Μοναστηράκι τοῦ Λεσβάδου*, α. (Ε. Π.) *Συριανὸς Πολεμιστής*, ἀ. (Ψ.Ω.) *Υἱὸς τῆς Σεμέλης*, α. (Χ.Ι) *Γενναῖο Ἑλληνόπουλο α.* (Δ. Κ.) *Κυανόλευκος Σημαία*, κ. (Ο.Μ.) *Ἄναυρος* α. (Δ.Κ.) *Χρυσαλλὶς* κ. (Μ.Σ.) *Ζεφυρῖτις* κ. (Ζ.Σ.) *Γορμός*, α. (Γ.Τ.) *Καλαμά*, κ. *Ἐρμίνη*, κ. (Α. Ι.) *Ζιζάνιον* τοῦ *Ἀρσακείου* κ. (Φ. Π.) *Ποριώτικη Λεμονιά*, κ. (Ξ. Δ.) *Διαβολεμένο Κοριτσάκι*, κ. (Ποία ;) *Χαλασμὸς Κόσμου*, α. (Ν.Α.) *Ἀναμπαμπούλα*, κ. (Μπλούμ !)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, α. *Φουστανέλλα* τοῦ *Βύρωνος*, κ. *Φαιδρὸς Ἀδάμας*, κ. *Μικαέλα*, κ. *Ξανθὴ Μουσμέ*, κ. *Λορελάϊ*, κ. *Ἐθνικὸς Παιάν*, α. (τίς ;) *Ἄσπρος Ἀραπάκος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ἡ Γαλάτεια* (0) μὲ *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Χάονα*, *Μόνωσιν*, *Ἐξόριστον Βασίλειαν*, *Ἀπηλπισμένην Κόρην*· —*ἡ Μικρὰ Ἀριστοκράτις* (0) μὲ *Τσιγγαρέλαν*, *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν Κρητικοπούλαν*·—*ἡ Ἀφελὴς Ξανθούλα*, (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Συλφίδα*, *Κάρμεν*·—*ἡ Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* (0) μὲ *Παιᾶνα τῆς Δόξης*, *Πανελλήνιον Πόθον*, *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος*, *Περσέα*.—*Ὁ Ἐκκεντρικὸς* (0) μὲ *Ἀγριοτριαντάφυλλο*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Τσιγγαρέλαν*.— *ἡ Θεὰ Ἐλπὶς* (0) μὲ *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Σκλάβαν τῆς Ἠπείρου*, *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου*, *Ἀηδόνα τῆς Ἠπείρου*· — *ἡ Ἀπηλπισμένη Κόρη* (0) μὲ *Γαλάτειαν*, *Ἀκακίαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐκκεντρικὸν* (ἐλήφθη, ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή·) *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο* (ἀπήντησα καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις·) *Θεὰν Ἐλπίδα* (εἰς τὸ ξεσπάθωμα τοῦ 1912 ἐνεγράφησαν·) *Ἄψε-Σβῦσε* (ἔχει καλῶς· ὁ λογαριασμὸς ἐξωφλήθη·) *Ι. Κ. Χατζ.* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Κάσσιον Ἐπιδρομέα* (ἔχει καλῶς·) *Ἔνδοξον Ἰωλκίδα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐγενεῖς προσπαθείας·) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Περσέα* (ἔστειλα·) *Τακτικὸν Συνδρομητὴν καὶ Λύτην* (ἂν ἔχῃς πεποίθησιν ὅτι δὲν λέγεις ἀνοησίας, διατί δὲν ὑπογράφεις τὴν ἐπιστολήν σου ;) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (ἔχει καλῶς· τἀποτελέσματα τῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς·) *Δημ. Μιχ.* (ἔστειλα·) *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (ἡ Κάκια ἔχει τὸ ἴδιον ψευδώνυμον·) *Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα* (καὶ δύο, καὶ περισσοτέρων φυλλαδίων τὰς λύσεις εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον·) *Βασιλέα τῶν Βαλκανίων* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (καλὰ κάμνεις ποῦ δὲν ἀλλάζεις ψευδώνυμον διὰ νὰ μὴ γάσῃς τὴν «προσωπικότητά σου»· βεβαίως, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ συγχρόνως καὶ βραβεῖον ψευδώνυμου καὶ βραβεῖον ἐκλογέως·) *Μέλλοντα Ναυτόπαιδα* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλὸν* (ὄχι, ὁ Ὁδηγὸς τὸ λέγει καθαρά·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (περιμένω· στεῖλε Παίγνια, ἀλλὰ νὰ ξεύρῃς ὅτι ἀπὸ τὰ ἐγκρινόμενα δημοσιεύονται μερικὰ διὰ κλήρου·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (εὔγομαι περαστικά·) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον*, *Γορμόν*, *Λύραν τοῦ Φεραίου*, *Ἀπηλπισμένην Κόρην*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *Π Ἰανουαρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Φεβρουαρίου)

63. Δεξιγριφος.

Ἐπίρρημα μὲ μεσογὴν ὁ λύτης ἂν συνδέσῃ,
Ἕνα θεὸν θαλασσινὸν εὐθὺς θἀποτελέσῃ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγνώστου

64. Συλλαβόγραφος

Εἷς φθόγγος τὸ πρῶτον
Νῆσος τὸ ἄλλο·
Μὲ τ' ὅλον σὲ βλέπω,
Τόσσο μεγάλο ! . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γέρω-Δήμου

65. Μεταγραμματισμός

Ἄδικα θὰ κόψω κόπον
Δε νὰ βγάλω, Μὲ νὰ βάλω.
Νῆσος ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Νῆσος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠλήνος

66. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἔγω μιὰ παληοσεντοῦκα
Ποῦχει μέσα τράκα-τρούκα·
Σὰν χαθῇ ἡ τράκα-τρούκα,
Πάει κ' ἡ παληοσεντούκα !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἔθνους

67. Γωνία

┼**** = Γυνὴ τῆς Παλ. Γραφῆς.
*┼*** = Ἥρως ὁμηρικός.
┼ = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
*┼*** = Ποταμὸς τῆς Τουρκίας
┼**** = Οὐράνιον σῶμα.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν βασίλισσαν τῆς Τροίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρελλολούλουδο τοῦ Κάμπου

68. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	= Ἀρχαῖος καλλιτέχνης
2 3 1 6 2 5 3	= Ἐργάτρια
3 2 6 3 4 7 2 4 9 0	= Βασιλεὺς τῆς Περσίας
4 9 2 3 0 5 3	= Ἕλλειψις βροχῆς
5 7 2 3 4	= Πτηνόν
6 7 5 2 7 0 5 3 0	= Μάντις
7 8 8 3 0	= Κράτος
8 9 0 6 9 0	= Κακοῦργος
9 1 3 2	= Ἐντόσθιον
0 3 2 2 3	= Γυνὴ τῆς Παλ. Γραφῆς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

69. Ἐπιγραφὴ

Ν	Ξ	Ε
Σ	Ο	Υ
Ν	Ξ	Ε
Ε	Ι	Ζ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρας Κ. Δανασσῆ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συμφώνως τῇ προκηρύξει μου περὶ βραβεύσεως τοῦ καλλιτέρου τετραδίου Μ. Μυστικῶν, βραβεύω τὸ τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*.
Δάφνης Στέφανος *(ΙΒ',25)*

Χριστόφορος Νάλτσας—Ἑλληνικὸν Προξενεῖον Θεσσαλονίκη. — Ἀνταλλάσσει γραμματόσημα, προτιμᾷ Ἑλληνικά, Κρητικὰ καὶ Λεβάντ. Δίδει καλὰ ἀποτιμῶν.

ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Ζητοῦμεν μέλη ἐπὶ τῇ ἱδρύσει «Ἀνθενωτικοῦ Συνδυασμοῦ». Συνδρομὴ μηνιαία λεπ. 50. Ἀπευθυντέον : Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ : Λευκόμαντον Αἰγιαλόν, Εὐριπίδου 73 Πειραιά. Ἐκ τοῦ ἐξωτ. : Ἀττικὸν Οὐρανὸν Post - Box No 1, Alexandrie, Egypte
ΑΤΤΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ
ΛΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΑΙΓΙΑΛΟΣ *(ΙΒ',27)*

Φίλτατε *Ἀθανάσιε Διάκε*, γιὰ τὴ γιορτή σου εὔγομαι χίλιες θερμὲς εὐχές.
—πρώην *Δάφνης Στέφανος*. *(ΙΒ',28)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 5ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 61.)

ΑΘΗΝΩΝ : Ἕλλη Α. Ἰωαννίδου, Ἀρ. Π. Τσαουσόπουλος, Κ. Ἰω. Μελετόπουλος, Ἀρ. Δ. Εὐαγγελίδης, Ἄρης Ἀρ. Χατζηϊωάννου, Ἕλλη Ἐμ. Μέμιτσα, Η. Δ. Πέρρος, Σκλάβα τῆς Ἠπείρου, Δ. Ι. Μπαταῖμης, Μ. Π. Τσαουσόπουλος, Π. Ι. Κασδόγης, Μέλλον Ναυτόπαις, Νικίας Βέρτης, Δ. Η. Παπαγιάννης, Χαρ. Σούλης, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Ν. Δ. Σκορδαρός, Δανάη Α. Τριανταφυλλίδου, Τρ. Α Τριανταφυλλίδης, Ἀδαμαντία Α. Τριανταφυλλίδου, Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, Γ. Δουρούτης, Δ. Παπαντωνόπουλος, Φιφὴ Δ. Παπαδήμου, Πολυξένη Μ. Ἀρνιώτου. Αντώνιος Δ. Ρικάκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Ν. Αἰγιαλείδης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΒΟΛΟΥ : Ι. Α. Σφύρας, Α. Κ. Κωστόπουλος. Δ. Ε. Κουκιάδης.
ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ : Ἐμ. Π. Παπαδήμος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΙΘΑΚΗΣ : Σταμ. Τριλίβας.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ : Κωνστ. Κωτούλας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Γαλάτεια, Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος, Σπυρ. Δ. Μαρτίνης, Ἀρματωλὸς τοῦ Πίνδου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Ν. Δ. Συληβρίδης, Τηλ. Δ. Συληβρίδης, Γ. Δ. Συληβριδίς.
ΠΥΡΓΟΥ : Κωνστ. Γ. Γιαρμενίτης,
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Φειδ. Γ. Συλλιμνιώτης, Α. Μ. Στρούζας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἑλληνικὴ Δόξα, Γ. Δ. Παρασκάκης. *Παιὰν τῆς Δόξης.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ : Στεφ. Ι. Περίδης (4).
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Μαρίκα Π. Βόλτου, Ἑλένη Κ. Στρούζη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Μυρσίνη Ἀλεπουδέλη (4).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Χριστ. Α. Νάλτσας (4), Φύλαξ τοῦ Μοριχόβου (4).
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Νικολ. Δ. Λαζαρίδης (3-4), Ἀγγελικὴ Ξ. Καπριτσίου.
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ : Ἄψε-Σβῦσε (4), Θαλῆς.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ : Ἀσ. Ε. Χριστοφίδης (4).
ΟΔΗΣΣΟΥ : Ἀργυρὼ Γεωργαλᾶ (4).
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ : Εὐτέρπη Μαλτσίδου. Ἐλισάβετ Βαλεντῆ, Μαρία Μαζαράκη, Ζωγραφία Καλιοτζῆ, Φωτεινὴ Ἀρετοῦ, Ἑλένη Διακάκη, Κερκυραία Αὐρα.
ΣΜΥΡΝΗΣ : Ἀλκιβ. Παπαδημητρίου, Νίκανδρος Θ. Νικολαΐδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο : ΙΩΑΝ. Α. ΣΦΥΡΑΣ ἐν Βόλῳ καὶ Ν. Δ. ΣΚΟΡΔΑΡΑΣ ὁδὸς Θρασύλου 3 ἐν Ἀθήναις. καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τρεῖς. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Φεβρουαρ.

Πλεονάζει δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρᾶ).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2221

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 8*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. *(Συνέχεια)*

Ἡ παραγγελία καὶ τὰ ψώνια εἰς τὴν πόλιν ἐτελείωσαν γρήγορα καὶ τὸ ἁμαξάκι ἐπῆρε πάλιν τὸν δρόμον τῆς Ροχέττης μὲ τὴν συνήθη του ταχύτητα.

Τὰ δύο ἀδέλφια δὲν ἐσυλλογίζοντο πλέον διόλου τὴν συνάντησιν, τὴν ὁποίαν εἶχαν κάμη πρὸ δύο ὡρῶν, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν ἕνα ἄνθρωπον νὰ ἐξορμᾷ ἀπὸ ἕνα θάμνον καὶ νὰ ρίπτεται ἔμπροσθεν τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα πρὸς στιγμὴν τὸν παρέσυραν,

Δὲν ἐφοβήθησαν οὔτε ὁ Πέτρος οὔτε ἡ Καμίλλη. Αὐτὴ ἔδραξεν ἀμέσως τοὺς χαλινούς, ἐνῷ ὁ ἀδελφός της ἔδγαζε τὸ ρεβόλβερ, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε ἐπάνω του εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ἐσηκώθη ὄρθιος, ἐπυροβόλησε μίαν φορὰν εἰς τὸν ἀέρα καὶ σημαδεύων ἔπειτα τὸν ἀλήτην, τοῦ ἐφώναξε :

—Ἄφισέ μας νὰ περάσωμε γιατὶ στὴν ἄναψα !

Θρασὺς πρὸ τῶν ἀνυπερασπίστων παιδίων, ὁ ἄθλιος ἐδειλίασε πρὸ τοῦ ὅπλου. Ἀμέσως ἄφισε τὰ γαϊδουράκια, τὰ ὁποῖα ἐξεκίνησαν μὲ τριποδισμόν, ἐνῷ ὁ Πέτρος ἐξηκολούθει νὰ τὸν σημαδεύῃ, φοβούμενος μὴ τοῖς ἔρριπτε πέτρας μακρόθεν.

Ὅταν κάθε κίνδυνος ἐξέλιπεν, ὁ νεανίας ἐκάθησεν ἥσυχα, ἔπιασε πάλιν τὰ ἡνία καὶ ἠρώτησε τὴν ἀδελφήν του:

— Φοβήθηκες ;

— Καθόλου, ἀπεκρίθη ἡ γενναία Καμίλλη· ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω κ' ἐγὼ νὰ μεταχειρίζωμαι ὅπλα· πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπίζεται μόνος του ὅταν δὲν ἔχῃ πλέον οὔτε μπαμπᾶ οὔτε μαμμὰ διὰ νὰ τὸν ὑπερασπίζουν.

—Ἔχεις δίκηο, Καμίλλη, καὶ ἀπὸ αὔριο θἀρχίσωμε. Ἐγὼ ἄρχισα νὰ ρίχνω μὲ τὸ μικρό μου «Φλωμπὲρ» ἀπὸ δέκα χρονῶν. Μπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιο τώρα ποῦ εἶσαι δεκαπέντε. Ἄλλως τε, γυμνάζων σένα, θὰ γυμνασθῶ κ' ἐγὼ καλλίτερα.

Δὲν εἶπαν τίποτε εἰς κανένα περὶ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἀλήτου, φοβούμενοι μήπως ἔφθανε καὶ εἰς ταύτιὰ τῆς μαρκησίας. Πρὸς τί νὰ τρομάξῃ, ἀφοῦ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοὺς ὑπερασπισθῇ ;

*
* *

Τὴν ἐπαύριον τὰ δύο ἀδέλφια ἀνεχώρησαν πάλιν μαζί, μὲ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸ ἁμάξι, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τοῦ Δυράν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἡ Καμίλλη θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ροχέττην μόνη, θὰ ἤρχετο δὲ πάλιν νὰ πάρῃ τὸν ἀδελφόν της εἰς τὰς ἕξ.

Θὰ ἔφθαναν τὰ κάρβουνα, ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ν' ἀποθηκευθοῦν καὶ νὰ τὰ πληρώσῃ· ἡ παρουσία της ἐπομένως ἦτο ἀπαραίτητος εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἄλλως τε τὰ πάντα ἔγειναν ἐν τάξει.

Ἡ Ὀνωρίνα, μ' ὅλα τὰ εἴκοσι χρόνια της, ἦτο ἀδεξία καὶ ἄπειρος ὡς παιδὶ τεσσάρων ἐτῶν, ἐξεπλήσσετο δὲ πολὺ νὰ βλέπῃ τὴν νεαρωτάτην ἐκείνην κόρην ἀναπτύσσουσαν ἐπιτηδειότητα καὶ νοημοσύνην ὡρίμου γυναικὸς καὶ μαντεύουσαν πᾶν ὅ,τι δὲν ἤξευρε μ' εὐφυΐαν θαυμαστήν. Μολονότι ποτὲ δὲν τὸ ἔκαμεν οὔτε εἶχεν ἰδῇ νὰ τὸ κάμνουν ἄλλοτε, ἡ Καμίλλη τῆς ἔδειξε νὰ ἀνάπτῃ καὶ νὰ διευθύνῃ τὸ καλοριφέρ, τοῦ ὁποίου ὁ μαρκήσιος εἶχε δείξῃ καὶ εἰς τὰς δύο τὸν ἁπλούστατον μηχανισμόν. Μετ' ὀλίγον εὐχάριστος θερμότης διεχύθη παντοῦ.

Ὅταν ὁ Πέτρος ἐπέστρεψε μὲ τὰ ἐργαλεῖά του, διῆλθε ὅλην τὴν ἑσπέραν μὲ τὸ νὰ γυμνάζεται νὰ τὰ λύνῃ καὶ νὰ τὰ δένῃ. Εἶχεν ἤδη πριονίσῃ σανίδας δρυὸς καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὴν ἀδελφήν του νὰ τῆς κατασκευάσῃ ἐντὸς ὀλίγου ἓν ὡραῖον σπιτάκι διὰ τὲς πά-

«Ἡ αὐλὴ ἦτο θαυμασία...» (Σελ. 66, στ. β'.)